

ИНТРОДУКЦИЯ

„Някаква магия“

1

*Из онлайн дневника на Бърнадет Инграм
(представен като вещественно доказателство VI 1):
26 март 2022 г.*

Не помня първите седем години от живота си. Повечето хора имат някакви спомени от ранното си детство, но не и аз. Не помня нито любимите си играчки, нито една приспивна песен, нито дори падане по стълбите. Първият ми спомен е от шест и половина вечерта на 12 септември 1981 година и си спомням случилото се с кристална яснота.

Имах рожден ден и родителите ми ме бяха завели на представлението на фокусник на име Великия Чаровник. Много добре помня тази вечер. Застланото с червен килим високо стълбище, червените кадифени седалки, добили цвета на праскова с времето, с оперни бинокли, прикрепени към облегалките. Помня мириса на пушек и светлините в салона, музикантите в оркестрината и херувимчетата по тавана. Всяка подробност е запечатана в съзнанието ми – с изключение на едно нещо. Кейти също е била там. Дори имаме снимка заедно – леко поизбеляла снимка, направена във фойето. На нея изглеждаме като сестри. Имаме еднакви тъмни, подстригани до брадичката коси с бретон и еднакво оживени лица. Дори носим еднакъв модел ро-

кли, макар че моята е розова, а нейната – синя. Няма съмнение, че това е вечерта на представлението, и все пак не си спомням, че тя е била там. Сякаш някой я е изтрил от съзнанието ми.

Но пък си спомням всичко останало. Светлините, музиката, притихналата публика. Заека от черния цилиндър. Стъклената кутия и седемте саби. Страшната глава на сфинкса в кутията. Хартиените цветя и летящите гълъби. Но най-вече си спомням фокуса с масата. Фокуса и начина, по който тя ме погледна, както и онава, което прошепна в ухото ми. Това помня най-добре. Тъкмо тогава се случи истинското вълшебство.

Фокусът започна с една застлана с жакардова покривка трапезна маса, върху която бяха наредени чинии, сребърни прибори, свещници и чаши с вино. Великия Чаровник разтвори ръце, за да ни покаже купите с плодове, покритите с капаци плата, изящните буркани за бонбони. Спомням си, че в дъното на сцената бяха окачени огледала, които отразяваха светлините. Виждах дори себе си на първия ред, увиснала сякаш по силата на някаква магия във въздуха, с малко, бледо лице като украшение за коледна елха.

Барабанен тътен, оглушителен като гръмотевица. Светлините помръкнаха. Настана тишина и тогава тя издърпа покривката с изумителна бързина. Всички свещи продължиха да горят, всички стъклени съдове останаха на мястото си – с изключение на една-единствена чаша вино, която някак се озова в ръката ѝ, вдигната високо в надраница към публиката. Масата остана зад гърба ѝ напълно непокътната: но в онзи миг Великия Чаровник някак бе успяла и да обърне масата на другата страна: свещникът, който преди беше в единия ѝ край, сега гореше в другия...

Бях толкова малка. И все пак си спомням всичко това съвсем ясно. Гримираното лице на жената. Тоалетата ѝ – сребристото сако, черните ботуши, накривения

цилиндър; начина, по който ми се усмихна над чашата си; малката, вкусна глътка вино, която отпи – „За наше здраве!“ – когато погледът ѝ срещна моя.

Сигурно ме беше видяла как я гледам със зяпнала уста от първия ред. И докато сценичните работници набързо разчистваха отрупаната с храна маса, Великия Чаровник пристъпи към предната част на сцената и коленичи, за да прошепне нещо в ухото ми. След това се изправи, пресуши чашата си на един дъх, намигна ми и се поклати сред оглушителните аплодисменти.

Когато се прибрахме вкъщи, Казах на майка ми, че искам да правя истински вълшебства като сребрилата жена на сцената. Майка ми се разсмя.

– О, Бърни – рече тя. – Няма *истински* вълшебства. Това беше номер с огледала. Освен това Великия Чаровник е *мъж*. Жената беше неговата асистентка. Нали видя мъжа с костюма и черната пелерина? *Той* беше фокусникът.

Разбира се, че бях видяла мъжа с костюма, който вадеше зайци от шапки и превръщаше кърпички в гълъби. Но бях запомнила жената. Тя заслужаваше името. Само тя имаше значение. И когато двамата застанаха в светлините на прожекторите, за да се поклонят, аз виждах само нея. Начинът, по който разтвори ръце, сякаш за да каже: „Аз направих това. Аз съм изумителна“. Начинът, по който потърси признание за победата си, докато се усмихваше на боговете. Толкова много жени никога не търсят заслужено признание за постиженията си. Толкова много жени постоянно биват засенчвани – разрязвани наполовина, намушквани с ножове, изпарявани от погледа – сякаш това е нещо ново. Нещо, което не сме виждали преди. Жени изчезват всеки ден. Но Великия Чаровник ми показа, че ако искаш, можеш да привлечеш вниманието към себе си, да засенчиш мъжа с костюма въпреки всичкия му пушек и всичките му огледала. Е, отне ми много години,

докато го разбере. Но всичко започна тогава, на сцената на културния клуб в Мобри, докато светлините на рампата блесяха в очите ми и тя шептеше в ухото ми: „Накарай ги да погледнат, момиченце“.

„Момичетата просто искат
да се забавляват“

Привет, богини! Чувствате умора?
Горещите вълни ви потискат? Стегнете се,
направете си смути, вземете гореща вана
с етерични масла. Запалете ароматна свещ.
Това е вашето време! Купонът тепърва
започва!

(Диди Ладус, Mybigfatmenopause.com)

1

*Откъс от „Випуск '92“ от Кейт Хемсуърт
(Издателска къща „Лайфстори“, 2023)*

Когато двете с Бърни бяхме деца, вълшебствата бяха по-лесни и от смятането. Става дума за онези вълшебства, за които децата никога не мислят; които възрастните никога не забелязват. Спомням си, че можех да се превърна в пони, в заек, в птица – в каквото си пожелаех. Дори в момче – стига да поискам. Така ми каза Бърни.

В онези дни светът беше безграничен. Всичките ни врати бяха отворени. Животът бе пълен с възможности и всичко зависеше единствено от мен. Вече не помня добре този свят. Но знам, че беше истински. И знам точно в кой момент го загубих завинаги и кой ми го отне – мъжете често отнемат силата, която виждат у жените.

Но сега не искам да говоря за него. Той не е част от

историята ми. Не искам дори да пиша името му, защото така ще му дам сила, а той е дребен и нелеп и не заслужава вниманието ни. И все пак предполагам, че тъкмо затова сме тук. Онова, което се случи, е наистина ужасно, но нека не се преструваме, че сме тук за друго. Защото Бърни Инграм не беше ненормална. Не беше по-различна от нас. Напротив – в някои отношения много си приличахме. Защото всички ние – поне отчасти – все още вярваме във вълшебства, в промяната. Да, знам какво направи Бърни. Но не я виня. На нейно място сигурно щях да направя същото. Както и вие.

Не си мислете, че не разбирам какво става. Знам защо избрахте мен за тази работа. Умерена съм, което е удобно. Читателите могат да се припознаят в мен. Все още съм сравнително привлекателна – поне дотолкова, доколкото това е възможно при една жена, която наближава петдесетте. Спокойно бих могла да бъда вашата съседка. Майка ви, сестра ви, жена ви. Животът ми на пръв поглед изглежда хубав, но не чак толкова хубав, че да предизвика прекалено много завист. Не позволявам да се държат с мен като с изтривалка, но не съм и крайна активистка и за нищо на света не бих желала да бъда мъж – както много от вас предполагат за горката Бърни. Освен това, разбира се, я познавах, когато беше дете. Мога да разкажа историята ѝ. Но няма да го направя за вас. А за нея. Дължа ѝ го.

Позволете ми да се представя. Кейт Хемсуърт – майка на Сейди (15) и Бен (19), съпруга на Лукас Хемсуърт и възпитаничка на колежа „Пог Хил“, випуск '92. Родена съм тук, в Мобри, завърших гимназия „Мълбери Хаус“, а след това постъпих в колежа – също като Бърни Инграм. В онези години тя все още беше Бърнадет Мун, а аз бях Кейти Малкин и като малки бяхме първи приятелки, макар че в края на началното училище вече не бях толкова близка с нея. Дори тогава нещо не беше както трябва. Дори тогава тя беше различна.

Началното ни училище беше „Чапъл Лейн“, на две крачки от „Мълбери Хаус“. Малка общност от не повече от стотина ученици, но с добра репутация. Около две трети от възпитаниците му продължиха обучението си в частни училища – „Мълбери Хаус“ за момичетата, „Сейнт Осуалдс“ или „Крал Хенри“ за момчетата. Там ми харесваше. Имах добри приятели. След първата година Бърнадет Мун – с дългите си черни плитки и отнесено изражение сякаш никога не знае кой ден е – вече не беше сред тях. На всички останали тя ни се струваше вдетинена – от онези момичета, които все още имат невидими приятели. Освен това вечно си играеше – подскачаше наоколо като пони, представяше си, че е принцеса, изследовател в джунглата или герой от гръцки мит, или пък тичаше и лаеше като куче – което от позицията ми на по-възрастен с цели осем месеца човек изглеждаше едновременно абсурдно и леко обидно. Никой не я тормозеше, нито пък я обиждаше – „Чапъл Лейн“ не беше такова училище – и все пак всички страняха от нея. Понякога децата са много жестоки, а момичетата особено бързо забелязват явните различия. В Бърни обаче нямаше нищо явно странно или различно. Проблемът не беше в акцента или дрехите ѝ, или което и да е от нещата, заради които децата понякога се открояват в училище. В известен смисъл това беше дори по-лошо. Бърни беше странна *отвътре* – при това повече, отколкото предполагам.

И все пак можеше и никога да не научим за това, ако не беше онова празненство. Беше единайсетият ѝ рожден ден и двете тъкмо бяхме постъпили в „Мълбери Хаус“. Новото ни училище беше много по-голямо и внушително от „Чапъл Лейн“ и Бърнадет, която изглеждаше малка за възрастта си, рискуваше сериозно сътресение, ако не се постараше да се впише.

Майка ѝ очевидно си даваше сметка за това. Празненството беше изцяло нейна идея. Единайсетият рож-

ден ден на Бърнадет съвпаднаше с началото на есенния триместър и майка ѝ покани целия клас с надеждата Бърни да намери нови приятели. Този ход донякъде беше отчаян и аз правилно го разчетох като престараване – лоша идея, ако искаш да се харесаш.

От три години вече не вярвах във вълшебства. Вече вярвах в групата „Тоя“ и си мечтаех за времето, в което ще бъда тийнейджър. Забелязвах момчетата някак между другото, но тайно се възхищавах на Адам Ант и танцувах наперено пред огледалото в стаята си. Майка ми намираще това за страшно очарователно, но на баща ми никак не му се нравеше. „Бърза да порасне – оплакваше се той. – Вместо да се порадва още малко на детството си.“

Никой не казваше такива неща за Бърнадет Мун. Всъщност тя сякаш въобще не планираше на порасне. Но майка ми и нейната майка бяха приятелки, пък и тази година бяхме в един клас, така че когато получих поканата за рождения ден (изписана на ръка картичка със сребърни звезди), се съгласих да отида. Вечерта пристигнах на тържеството, облечена с блестяща тениска и дънки, и се оказа, че само още две момичета бяха решили да дойдат. Едното беше Грейс Ойемаде – ново момиче от жилищен комплекс „Ред Сити“, а другото – Лорелай Джоунс, чиито родители държаха магазина за празнична украса, поради което цялото събиране изглеждаше едновременно тъжно и иронично.

Най-тъжното от всичко беше, че празненството трябваше да е страхотно. Масите бяха отрупани с храна: сандвичи, кани с лимонада, кекс, желирани бонбони, сладолед. Тортата беше на три етажа, с глазура в розово и бяло. Имаше двайсет и една торбички с дребни подаръци – по една за всяко момиче от класа, и цяла планина от празнични шапки и балони. Имаше и купчина с видеокасети, голям телевизор, столове и табуретки навсякъде в дневната. Една от спалните бе превърната в

диско стая с цветни светлинки и огледална топка. Върху бюрото бяха подредени материали за изработване на гривни от цветни бонбони и хартиени фенери за когато се стъмни. Освен това бяха предвидени различни игри – „Предай пакета“, „Бутилка“, „Туистър“. Празненството трябваше да пожъне голям успех. Вместо това се оказа пълен провал.

И най-лошото беше, че Бърни сякаш не си даваше сметка за това. Помня как ме посрещна на вратата с тигара и бяла празнична рокля с волани. Очите ѝ блестяха обнадеждено, сякаш никога досега не се бе забавлявала толкова. Носех ѝ подарък – комплект от тоалетна вода и пудра за тяло на „Ярдли“, купен от майка ми от дрогерииите „Бутс“. Знаех, че изборът е неподходящ – Бърни вероятно си падаше по детските парфюми на „Май Литъл Пони“. Беше ясно като бял ден.

– Ще има представление с фокуси! – възкликна тя и ме издърпа вътре за ръката.

– Какво представление с фокуси?

– Както преди. Не си ли спомняш?

За секунда като че ли наистина си спомних нещо, отпреди години, от времето, в което вълшебствата бяха лесни като математиката. След това споменът изчезна – като думите на песен, която не си чувал от години – и остави след себе си единствено някакво неясно чувство на неудобство.

– Имаме всякакви закуски. Ще бъде много весело!

Тя продължи да говори все така възторжено: като дете в книга от петдесетте години. Последвах я в дневната, където Грейс и Лорелай седяха пред дълга маса, отрупана със закуски, чипс и малки сандвичи. В средата – за моя най-голяма изненада – имаше превръзка за очи и малка купичка от релефно стъкло с плодови бонбони „Опал Фрутс“. Нямах усещането, че съм на представление с фокуси, дори когато Бърни бръкна под масата и извади оттам цилиндър, пелерина, която наметна над

роклята си с волани, и пластмасова магическа пръчка със сребърна звезда на върха.

Останах малко разочарована. Очаквах истински *фокусник* – като онзи на рождения ден на Джени Кайт. Но Бърни явно сама щеше да се опита да демонстрира фокуса.

– Тъъ... какво трябва да направим? – попитах.

– Ами, сещаш се. Както когато играем на къщи. Ти си първа. Просто вземи един плодов бонбон, лапни го и го сдъвчи.

Погледнах я.

– Как така „както когато играем на къщи“?

Не виждах връзката между играта на къщи и фокусите, а и играта на къщи беше за *бебета*. Едва ли очакваше цяла вечер да си играем с барбита.

Бърни поклати нетърпеливо глава и дългите ѝ плитки се разлетяха настрани.

– Хайде де! – настоя. – Просто си вземи бонбон. Но не ни го показвай.

Свих рамене и си взех един ягодов бонбон, обърнах се с гръб, за да махна обвивката, и го пяхнах в устата си. Добре си го спомням – острия вкус, сока. Много обичах „Опал Фрутс“, но това беше последният път, в който опитах такъв бонбон.

– А сега превръзката. – Тя я взе от масата. – Ще ти помогна да си я сложиш, за да сме сигурни, че няма никаква измама.

Подчиних се, все така объркана. Чух шумоленето от пелерината на Бърни, когато тя застана зад мен.

– И така. Вече усещаш ли вкуса му? Хайде!

За момент ги чух да си шушукат и да се кикотят.

– А сега какво?

– Сега ще ви кажа какъв бонбон си е избрала Кейти. – Тя замълча за по-голям ефект. Представих си я как размахва пръчката си и върти пелерината. – Готови ли сте? Избрала си е... *ягодов бонбон!*